

ἔσται ὅτε ζήτησις τοῦ Ἀχιλλέως ἀφίξεται ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῶν Ἑλλήνων ἅπαντας· τούτοις δὲ οὐκέτι δυνήσῃ βοηθεῖν, καίπερ ἀχθόμενος, ἐπειδὴ πολλοὶ ὑπὸ τοῦ ἀνδροφόνου Ἔκτορος ἀποθνήσκοντες πίπτωσι, σὺ δὲ ἐντὸς τὴν ψυχὴν σπαράξεις, ὀργιζόμενος ὅτι τὸν κράτιστον τῶν Ἑλλήνων οὐδαμῶς ἐτίμησας.

Οὕτως εἶπεν ὁ υἱὸς τοῦ Πηλέως·

Πρὸς τῇ γῇ δὲ τὴν ράβδον ἔρριψε, τὴν διὰ χρυσῶν ἤλων πεπερονημένην, αὐτὸς δὲ ἐκάθισε. Ὁ υἱὸς δὲ τοῦ Ἀτρέως ἀπὸ τοῦ ἐτέρου μέρους ἐμνησικάκει· μετὰ δὲ ταῦτα ὁ Νέστωρ ὁ ἠδυλόγος ἀνέστη, ὁ ἐμμελής τῶν Πυλίων δημηγόρος, οὗ δὴ ἀπὸ τῆς γλώττης μέλιτος γλυκύτερος ἔρρει λόγος· ἐφ' οὗ ἤδη δύο μὲν τριακονταετία ἀνθρώπων μεμρισμένην ἔχοντων τὴν φωνὴν παρήλθον, οἱ τὴν ἀρχὴν ἅμα αὐτῷ ἐγεννήθησαν, καὶ ἀνετράφησαν ἐν τῇ Πύλῳ τῇ θεοπτᾷ, ἐπὶ δὲ τῶν γενομένων ἐν τῇ τρίτῃ γενεᾷ ἐβασίλευεν· ὅστις καλῶς φρονῶν ἐδημηγόρησε, καὶ μετὰ ταῦτα ὅ,τι δεῖ ποιεῖν αὐτοῖς εἰσηγήσατο.

Φεῦ, ὄντως μεγάλη λύπη τὴν Ἑλληνίδα γῆν καταλαμβάνει, ὄντως ἄν ἠδέως διατεθεῖ ὁ Πρίαμος, καὶ οἱ τοῦ Πριάμου παῖδες, καὶ οἱ ἄλλοι Τρῶες μεγάλως ἄν σχοῖεν εὐφροσύνην ἐν τῇ ψυχῇ, εἰ ὑμῶν μαχομένων ταῦτα δὴ πάντα μάθοιεν, οἵτινες ὑπερέχετε μὲν ἐν βουλή τούτους Ἑλληνας, ὑπερέχετε δὲ ἐν τῷ μάχεσθαι· ἀλλὰ πείσθητέ μοι, καὶ ἀμφοτέροι γὰρ νεώτεροι ἐμοῦ ὑπάρχετε· ἤδη γάρ ποτε ἐγὼ καὶ κρείττωσιν ἢ ὑμῖν ἀνδράσι συνέμιξα, καὶ οὐδέποτε με ἐκεῖνοι ἀπόβλητον ἠγοῦντο· οὐπω γὰρ ἐγὼ τοιοῦτους ἐώρακα ἀνδρας, οὐδ' ἄν ἴδοιμι, οἷον τὸν Πυρίθοόν τε καὶ τὸν Δρύαντα, τὸν βασιλέα τῶν ὄχλων, καὶ τὸν Καινεά, καὶ τὸν Ἐξάδιον, καὶ τὸν ἰσόθεον Πολύφημον· ἰσχυρότατοι δὴ ἐκεῖνοι τῶν ἐπὶ γῆς γεγονότων ἀνθρώπων ἀνετράφησαν· ἰσχυρότατοι μὲν ἦσαν καὶ ἰσχυροτάτοις ἐμάχοντο θηρσὶν ἐν τοῖς ὄρεσι τὴν καταγωγὴν ἔχουσι, καὶ θαυμασίως αἰτούς ἀπόλεσαν· καὶ μὴ ἐγὼ σὺν τούτοις ἀνεστρεφόμην ἐκ Πύλου μεταπεμφθεὶς, πόρρωθεν ἐκ τῆς Πελοποννησιακῆς γῆς· μετεκαλέσαντο γὰρ με αὐτοὶ, καὶ ἐμαχόμεν ἐγὼ κατὰ τὴν ἐμὴν αὐτοῦ δύναμιν· ἐκεῖνοι δὲ οὐδεὶς ἄν τῶν ἀνθρώπων, οἱ νῦν ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς μάχην ἐρίσειε· καὶ μέντοι τῶν συμβουλῶν ἐμοῦ συνίεσαν, καὶ ἐπειθόντο τῷ ἐμῷ λόγῳ· ἀλλὰ πείθεσθέ μοι καὶ ὑμεῖς, ἐπεὶ πείθεσθαι καλόν· μήτε σὺ Ἀγάμεμνον, καὶ ταῦτα ἀγαθὸς ὢν, ἀφαιροῦ τούτον τὴν κόρην, ἀλλ' ἄφες, καθὰ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ γέρας ἔδωκαν οἱ υἱοὶ τῶν Ἑλλήνων, μήτε σὺ ὦ υἱὲ τοῦ Πηλέως βούλου φιλονεικεῖν τῷ βασιλεῖ κατὰ βιαίαν ἐναντίωσιν, ἐπεὶ οὐχ ὁμοίας σοι ἔτυχε τιμῆς ὁ τῶν σκῆπτρον ἐγκρατῆς βασιλεύς, ὃ τὴν τιμὴν ὁ Ζεὺς ἔδωκεν· εἰ δὲ σὺ ἰσχυρὸς εἶ, μητὴρ δὲ σε ἔτεκε θεά, ἀλλ' οὗτος κρείττων ἐστίν, ἐπειδὴ ἐν πλείοσι βασιλεύει· ὦ υἱὲ τοῦ Ἀτρέως, σὺ δὲ λῆγε τῆς σῆς μνησικακίας, ἐγὼ δὲ δεήσομαι τοῦ Ἀχιλλέως ἀφεῖναι τὸν θυμὸν, ὅς πᾶσι μεγάλῃ ἀσφάλεια τοῖς Ἑλλησιν ὑπάρχει, ἔνεκα τοῦ κακωτικοῦ πολέμου.

Πρὸς τοῦτον δὲ ἀποκρινόμενος ὁ βασιλεὺς Ἀγαμέμνων εἶπε· Καὶ δὴ ταῦτα πάντα ὦ γέρον κατὰ τὸ πρέπον εἴρηκας, ἀλλ' οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐθέλει περιγίνεσθαι πάντων τῶν ἄλλων, πάντων μὲν ἐπικρατέστερος εἶναι βούλεται, ἐν πᾶσι δὲ βασιλεύειν, πᾶσι δὲ ἐπιτάττειν· καθ' ἃ οἶμαι οὐ πείσεσθαι αὐτῷ τινά· εἰ δὲ πολεμιστὴν αὐτὸν ἐποίησαν οἱ θεοὶ οἱ ἀεὶ ὄντες, διὰ τοῦτο λοιδορία ἀπὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ προπετῶς κινοῦνται ὥστε προφέρειν αὐτάς.

Πρὸς τοῦτον δὲ εἶπε ὁ ἐνδοξος Ἀχιλλεὺς ὑποβαλὼν τὸν ἑαυτοῦ λόγον καὶ ἐγκόψας αὐτὸν τῆς ὀρμῆς· Ὄντως γὰρ ἄν δειλός, οὐ πολεμιστῆς, καὶ οὐδενὸς ἄξιος κληθεῖν, εἰ δὴ κατὰ πᾶσαν πρᾶξιν ὑποτάσσομαί σοι, ἦν ἄν σὺ εἴπης πρᾶξαι με· ἄλλοις δὴ ταῦτα ἐπιτάττε, μὴ δὲ ἔμοιγε πρόστατε, οὐκέτι γὰρ ἐγὼ σοι πεισθῆναι ὑπολαμβάνω· ἄλλο δέ σοι λέξω, σὺ δὲ τοῦτο ἐν τῷ σῷ λογισμῷ λάμβανε· χερσὶ μὲν ἐγὼ οὐδαμῶς μαχοῦμαι ἔνεκα τῆς κόρης οὔτε σοι, οὔτε τινὶ ἄλλω, ἐπεὶ ἀρήρησθέ με αὐτὴν ὑμεῖς οἱ δεδωκότες· ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων, ἃ ἐστὶν ἐμοὶ ἐπὶ τῇ ταχείᾳ νηϊ τῇ μελαίνῃ, ἀπὸ τούτων οὐδὲν ἄν ἔλων κομίσιαι μὴ βουλομένου ἐμοῦ· εἰ δὲ μή, ἄγε δὴ πείραν λαβεῖν θέλησον, ἵνα μάθωσι καὶ οὔτοι, ὅποῖος τις εἶ.

Ταχέως ἀπὸ σοῦ αἷμα μέλαν περιῤῥυήσεται τῇ ἐμῷ δόρται.

Οὕτως οὗτοι διὰ λόγων βίαν ἀντισπερόντων διενεχθέντες, ἀνέστησαν· ἔλυσαν δὲ τὴν ἐκκλησίαν παρὰ ταῖς ναυσὶ τῶν Ἑλλήνων· Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ Πηλέως ἐπὶ τὰς σκηνάς, καὶ τὰς ναῦς τὰς ἐκατέρωθεν